

Ангеліна Лахтадир: «Я отримую насолоду від того, що я роблю»

Сьогодні вже не рідкість зустріти незалежну і цілеспрямовану жінку-лідера, яка має глибоке прагнення до розвитку власної громади. Наша редакція продовжує спілкуватися саме з такими жінками, які зробили усвідомлений вибір, мають гарні організаторські здібності, здатні об'єднувати навколо себе людей. Цього разу ми спілкувалися з Ангеліною Лахтадир, головою правління громадської організації «Центру розвитку громад» (м. Боярка Київської області), котра очолює організацію останні три роки.

– Ангеліно, розкажіть як Ви взагалі прийшли до громадської діяльності?

– Мабуть, все почалося з того, що я довгий час працювала заступником директора з виховної роботи в Боярській школі №1. Саме там, разом із дітьми, підлітками, молоддю, батьківською громадськістю ми проводили багато масових заходів, благодійних акцій, реалізовували невеличкі проекти. Спостерігаючи за реакцією дітей та їх батьків, я зрозуміла, що їм подобається, коли їх активізують, коли вони бачать результат своєї діяльності. Згодом мені стало затісно в рамках школи, і я почала працювати з ініціативною молоддю міста Боярка. Ми самооб'єднувалися в ініціативні групи, проводили багато заходів, пропагували здоровий спосіб життя та змістовне дозвілля. Наша діяльність спонукала молодь до об'єднання у громадську молодіжну раду, а потім ще й у громадську організацію «Молода Ера», яку очолила моя донька. Діяльність стала більш системною, ми проводили акції екологічного спрямування, реалізували багато проектів для незахищених

верств населення, виїжджали у села, де проводили роботу з дітьми.

Спостерігаючи, як до нашої діяльності тягнуться жінки, я спробувала зорганізувати місцеве жіноцтво. Тож у 2006 році ми створили Боярський осередок Міжнародної громадської організації «Жіноча громада», подібні осередки є в Польщі, в Німеччині, в Литві, в Росії. Боярський осередок діє і досі, я продовжую його очолювати.

– Як Ви дізналися про цю міжнародну організацію?

– Моя подруга очолює Київський осередок «Жіночої громади». Спостерігаючи, як я об'єдную на добрі справи жінок Боярки, вона запросила мене на обласне засідання. А тоді несподівано викликала на сцену: «Ангеліна Лахтадир може очолити такий осередок у Боярці». Тож мені вже не було, куди діватись (сміється). Спочатку було важко, але через 2-3 місяці справа пішла. Ми зосередились на просвітницькій та благодійній роботі. Ми, жінки, – перш за все матері, тому нам завжди приємно працювати із дітками-сиротами та дітьми-інвалідами. Діяльність наша виявилась успішною, до нас долучилося багато людей, котрі нам усіляко допомагали.

З розширенням напрямків моєї громадської діяльності стало зрозуміло, що школа дещо стримує мій потенціал. Тож цілком логічним став мій перехід на посаду директора Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації населення (м. Боярка). Цей унікальний заклад (створений за стандартами ООН, зараз структурний підрозділ Мінсоцполітики), за напрямками своєї діяльності багато в чому співпадає з тим, чим я займалася на громадській ниві. На базі цієї установи діяла ГО «Центр розвитку громад», котру я досить швидко очолила. Мета діяльності цієї громадської організації – залучення населення до соціальної активності. Ми досить швидко почали успішно співпрацювати з міською владою. Допомогло нам те, що спочатку ми об'єднали навколо себе громадські

організації, а згодом на один із заходів запросили мера. Коли він побачив, що навколо нас згуртувалося так багато активістів, то зрозумів, що варто не залишатися осторонь цих процесів.

– Це було у формі круглого столу?

– Ми практикуємо різні форми співпраці з громадськими організаціями – і індивідуальна робота з лідерами, і робочі зустрічі, і круглі столи. Захід, котрий справив особливе враження на нашого мера, – це була велелюдна районна конференція громадських організацій. За ініціативою третього сектору ми написали для Боярської міської ради Програму підтримки громадських ініціатив на 2012 рік. Зокрема, ця програма передбачала проведення конкурсу соціальних проектів. Ми організували для представників ГО навчання з написання проектів, запросили у якості тренера Руслана Краплича, голову ради директорів Фондації ім. князів-благодійників Острозьких. Він вчив громадських активістів писати та реалізовувати соціальні проекти. Ми в свою чергу надавали методичну допомогу, разом з кожною організацією розробляли проект, допомагали на стадії написання, реалізації та звітності. 8 надзвичайно успішних соціальних проектів прогріміли на весь район. А документація, котру ми розробили для проведення конкурсу, зацікавила адміністрацію Президента.

Програма була реалізована настільки успішно, що міськрада запропонувала нам розробити більш масштабну Програму підтримки громадських ініціатив на 2013-2015 рр. Але в минулому році через фінансову скруту міськрада вже не змогла виділити кошти на конкурс соціальних проектів. Тож ми відшукали іншу можливість для фінансування соціальних проектів – провели ярмарок молодіжних ідей, залучивши до цього бізнесменів.

– Як ви заохотили бізнесменів до такого проекту?

– Шукали серед найближчого оточення небайдужих людей, що мають свій бізнес. Крім того, у нашому оточенні вже були люди,

котрих ми залучали до благодійних акцій для незахищених верств населення. На сьогодні маємо серед однодумців 8 представників бізнесу – на жаль, дрібного. Але кожна така людина на вагу золота, оскільки це ті люди, котрим притаманний справжній, дієвий патріотизм. Ярмарок ідей пройшов успішно. Молоді люди захищали свої проекти, в залі було тихо, практично ніякої реакції... А потім варто було лише одному підприємцеві сказати «Я фінансуватиму ось цей проект», розпочалася своєрідна конкуренція і, як результат, було профінансовано 7 міні-проектів. Ми вкотре утвердилися в думці, що стоїмо на твердій основі, стали авторитетом у громаді. А молодь зрозуміла, що нам можна довіряти. Все це було прозоро, із висвітленням на нашому сайті та у місцевих ЗМІ. До грошей ми не мали ніякого стосунку, виступивши лише як платформа для спілкування громадських активістів і підприємців. Було профінансовано і декілька наших проектів.

– Який проект Вам найбільше запам'ятався?

– Найбільше ми любимо «Позитивний погляд», котрий реалізуємо вже третій рік поспіль. Ми проводимо його спільно з молоддю міста та молодіжним клубом «Позитив», що діє на нашій базі. Спочатку проводимо тренінгові заняття з школярами по вмінню бачити позитивні моменти та зрушення у нашому житті. Потім школярі фотографують та подають на конкурс свої фотографії. Кожного року визначаємо тематику окремих номінацій: «Боярка історична», «Я – патріот», «Затишні куточки міста», «Боярська сім'я», «Хвостаті позитивчики» тощо. Коли ми вперше виставили фотографії на день міста, був справжній фурор і купа емоційних відгуків. Адже на нашу Боярку багато хто звик дивитися через призму невдоволення та негативу, фокусуючись на недоліках. А завдяки нашій виставці боярчани подивилися на рідне місто позитивним поглядом і побачили, що існують прекрасні затишні куточки, де можна відпочити з дітьми, запросити гостей міста. Виставка була настільки успішна, що міський голова попросив, щоб ми проводили подібну виставку щороку. Ми задіємо креатив, шукаємо для виставки різні формати, тож у 2013 році,

організували та провели популярну нині фото-сушку. На 2014 знову плануємо «Позитивний погляд», але ще не вирішили, яка буде «фішка» цього року.

А ще надзвичайно успішно пройшов масштабний Молодіжний форум «Майбутнє Боярки очима молоді», котрий сколихнув молодих активістів, мав широкий резонанс у громаді. Ми залучили молодь до практичної роботи, створили умови для діалогу «молодь – влада». В результаті цього заходу було розроблено Молодіжний меморандум, котрий потім було урочисто вручено меру міста та його заступнику з соціальних питань, висвітлено на шпальтах місцевої преси та в електронних ЗМІ.

– Ангеліно, Ви з таким захопленням розповідаєте про Вашу діяльність та проекти. Що Вам особисто дає громадська діяльність?

– Я і сама нещодавно розмірковувала, що для мене громадська робота: самоорганізація, самореалізація? А тоді зрозуміла, що мені просто дуже хочеться цим займатися. Я отримую насолоду від своєї діяльності. Я не біжу за великими заробітними платами. Можливо, я переживаю період зрілості, коли хочеться творити добро, жити в гармонії з оточуючим світом... У мене цікава робота і захоплива громадська діяльність, котрі багато в чому переплітаються. І коли я бачу, як у результаті наших зусиль радіють люди, я просто отримую задоволення.

– Які можливості створює для вас громадська діяльність? Що Ви робите таке, що не змогли б робити на звичайній роботі у школі, наприклад?

– По-перше, це спілкування з новими цікавими, прекрасними людьми. Мені це дуже легко дається, тому що, працюючи в школі, я постійно спілкувалася з дітьми, з молоддю, з їхніми дуже різними батьками. Особливо зворушливо, коли до нас приходять люди похилого віку, котрі вважають, що життя для них вже закінчилось, зупинилось. І я вважаю дуже важливим, що ми даємо їм поштовх, той вогник, промінчик, щоб їх заново

запалити, дати друге дихання... Щоб вони зрозуміли, що, крім дітей та онуків, ще є ті сфери життя, де вони можуть займатися улюбленою справою, бути корисними та затребуваними. А по-друге, моя громадська діяльність дає можливість системно працювати з усією громадою, впливати на суспільні процеси.

– Як ваша родина ставиться до вашої діяльності, до того, що ви їздите у робочі поїздки, на різні навчання?

– Як раз на тренінгу “Розвиток місцевих громад” було дуже гарно сказано, що заробітна платня – це своєрідний «хабар» родині за можливість займатися улюбленою справою. Приблизно так і в мене. Донька у мене вже доросла, заробляє на життя сама. Чоловік пенсіонер, а я приношу заробітну плату. Чоловік вже звик до мого фанатизму у громадській діяльності, тож допомагає у всьому, цінує мій час. Коли я маю відпочити, він створює для мене відповідні умови. Коли ж мені треба з кимось зустрітися, і я не встигаю з домашніми клопотами, він і в цьому мене підстраховує. І коли я бачу, що мене підтримують у сім'ї, це мене ще більше надихає. Я так само дбаю за свою сім'ю, знаходжу час для спільного відпочинку. Дуже люблю їздити в туристичні поїздки зі своїми близькими. Знаходжу час і для саморозвитку, і для того, щоб подивитися гарний фільм, почитати улюблену книжку, зустрітися з друзями. Тобто планую своє життя так, що встигаю і працювати, і відпочивати, і борщ зварити (сміється).

Матеріал підготувала – **Марія Калашнік**